

FRESCO-FRESCÓK.

VIDÉKI ARSZLÁN.

lőttünk két fametszvény. Mind megannyi frescokép a vidéki életből. Mielőtt megmagyaráznók azokat, tudnod kell, lelkes olvasó, mikép jutánk hozzájuk.

— Olvasta-e ön az elegant Honderüt? kérdé-mnapában egy hórihorgas szőke vadásztól kísért, elég sovány és piczinyke asszonyság egy szemközti jövőtől — nagyobb kis városaink' egyikében.

— Hogyne méltóság! hiszen éppen most dolgozom számára, kedves méltóságos asszonyom! mond lekötöztető mosolyival a fiatal műkedvelő Dobordy táblabíró.

A kamarásné minden odavetett méltóságos czimeczakéra hízni látszott. Bizony, ha még soká tart a párbeszéd, a sovány kamarásnéból ugyan kövér diszteljes méltóság válandik.

— S ugyan mit dolgozik uraságod az elegant Honderü' számára, ha merem kérdezni? Ezen „uraságod" czímet, — notabene — némelly ugynevezett nagyjaink szokták adni, s éppen olyankor, midőn legkevésbébbé hiszik, hogy az, kit ekkép czímeznek, uraság. Tehát mintegy lucus a non lucendo!

— Mit rajzolhatna uraságod ily kis fészekben a Pesti Salonba valót, hol csupa arszlánok, és ezeknek charmante nejeik, hol csupa párisi lionok és tigrisek, szóval: csak a legfeszebb tárgyak jönnek a saloni

ecset alá? Ez a Honderű valóságos kincs. Mi mindnyájan utána öltözködünk — mi arszlánnok; férjem, a kamarás, épen ma megy ki legelőször a kétkerekű fogatkával, melyet N.... városunk' egyik nyergese készített. Ah! mi szép lesz megint, mi gyöngéd a frescofestés!

— Olvasta-e méltád az ötödik számot? kérdé gúnyosan mosolygva Dobordy.

— Oh nem! pedig alig várom, valóban szívünk dobog a posta elé, valahányszor azon elegant lap váratik családunkba; oh! képzelem, minő charmant kis francia vignette fogja fűszerezni a Salont. Il est très spirituel ce petit bijou des Redacteurs. Istenem! alig várom, hogy személyesen ismerjem ama pesti liont, mert jól mondá az ellene agyarkodó ármányos Hirnök' minapi levelezője, hogy meg van győződve felőle, miszerint a Honderű szerkesztője maga egy társasági arszlán, s minő elegant külsője lehet annak az arszlánnak! minő gyönyörű kondor fürtei! mi karsu pajzán termete! mi hódító tournürje! szóval, fogadom, hogy egy másik Alcibiad!

— Nem egészen — mond mosolygva Dobordy —, a valóság nem egészen üti meg az ideált. Azonban, hogy a saloni rajzokra visszamenjünk: — tehát méltád előre örvend, nemde, az elegant párisi vignettenek? Van szerencsém azt ezennel bemutatni méltádnak, mert én már megkaptam lapomat a postáról.

— Kamarásné (tapsolva) Ah! hadd lássam... Istenért, ide vele. És Füstös kamarásné neki kapott mohón a szegény Honderűnek, magasztaltsága le nem irható. — (A kamarásné olvas) Női jó ték on y s á g. Oh! ez megint ő — megint az arszlán szerkesztő. Wie zart! wie galant! — (tovább levelez) Isten' ostroma... Kaziuczy Gábor... a név nem rossz, ganz á la Sue... (tovább levelez) Az új év' első napján Vörösmartynak. Ah! der famose Vörösmarty! irt-e még valamit a főtí dalon kívül az a híres férfi?... Nem igen emlékezem regényeire!... (tovább levelez) Nápoly! Ah! das Land wo die Citronen blühen! szegény, szegény Wilhelm Meister!... (a czikk alatti csillagjegyet átfutja) nézze ön... nézze csak: egy magas állásu hazánkfától van a levél... charmant!... ganz haute volée... Nemzeti színházi jutalmak... nem érdekel. Ah der Salon!... A Keresztapa, alföldi történet... superbe! lám ránk is virrad a Honderű!... Alföldi életünk a salonban figurál... Die gute alte Baeuerin!... színtügy érzi az ember a gulyáshús' szagát... ha ha ha!....

E perczben egy sebesen zökögő fogatka dörge el mellettök, melyben a drága kamarás ur villogott, legújabb pesti öltözőkeinek legdicsebbjében. Füstös kamarás ur elsőrendű arszlána levén ama kisvárosnak, természetes, hogy tigris nélkül el nem lehetett. Közel jószágában egy jeles hurubás czigány család létezett, mely ezuttal újra adó alá vettetvén, egyik tagjából a legféshebb kis tigris alakított, a párisi és postieknél már azért is féshebb, mert közeljárt a divat' legpompásb kívánatához, a szerencsenhez.

A kamarás egy bájtéljes salutirozást tőn újdónój ostorával a méltóságos asszonyka felé, és tovább robogott.

— Milly gyönyörű! minő fesh!... mond bájítottan a kis kamarásné! Oh, te megfizethetlen Honderű!... Hogy tetszik uraságodnak e lionos fogatka?...

— Mondhatlanul, felele Dobordy — mindjárt neki állok és lerajzolom azt a Pesti Salon' számára.

Ah c'est charmant!... kegyed jól rajzol, tudom; minő öröme lesz a szerkesztőnek!... Quelle surprise!... Nem ebédel-e velünk már ma, édes táblabíró ur?... Eljön, el... pontban egy órákor.... De szinte elfeledém a vignettet megtekinteni.

Dobordy' képén ördögi mosoly lebegett. A roppant vadász tíz lépésre állott a méltóságtól. Az utcán gyűlöngeni kezdenek az ácsorgók. De ki az, ki sorsát kikerülni tudná?... A picziny kamarásné kettőt fordított még a vészterhes lapokon, és... kihullatva azokat kezéből, rögtön felsikolt és ájultan összerogyik. Dobordy a szőke vadász' karjaiba szállásolá el az ájult méltóságot, ő maga pedig rajzont és tárczát von elő — örökítendő e egyszerű jelenetet... De alig vázolta oda első vonalait, ime magához jött a kábult kamarásné. De nem szólott egy ígét sem. Megvetőleg pillanta még egyszer Dobordyra — egy csömörletes megrázkodással fordula el a lábainál heverő csörgő kigyótól — ama rémítő alkotványtól, millyenek honunkban némelly örökre megjavítandók' szellőztetése' kedveért fölállítvák... és

kamarásnői méltóságának teljes érzetében vonult el. Csak némelly elvesztett családások, meg a hórihorgas szöke vadász, kísérték őt távoztában.

LAURÁM' EMLÉKE.

Szende lány, ki tisztán éked át
Szép, de oly rövidke napjaid';
Elfelejtve egy-e most, midőn
Hant borítja csöndes álmaid?

Elfelejtve lányska nem leszel!
Bár neved' halálod elvívé,
Él szívem még, éi, meg nem repedt,
S megnevezni téged e szívé.

Elbogyatva, mint a vad virág,
Melly pataknak őrizi partjait,
Nincs, ki mondja hogy te szép valál,
Elfeledve minden bájjaid.

Megszíratlak én, szerelmezem,
Gyászos éitem' fényes csillaga,
Báj valód' e földnek nem hagyá —
Csillagnak ragadt — az ég maga.

Megszíratlak, szép, de árva lány,
Emléked' míg élek élni fog,
Szűd anyém volt és örökre az,
Kebtemen bár többé nem dobog.